

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: V. T. T., narozený X,
státní příslušník X
toho času pobytem X
zastoupen advokátem JUDr. Janem Jiříčkem,
sídlem Legionářů 947/2b, 182 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, IČ
00007064,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-762/ZA-Za11-HA13-2019 ze dne 18. 12. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 25. 8. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádost odůvodnil tím, že musel opustit X kvůli rodinným potížím, všechnu majetek ve vlasti prodal a nesouhlasí s tamějším režimem, který ho před odchodem do ČR šikanoval za smyšlené přestupky. Návrat do X odmítá a chce setrvat v ČR, kde za deset let přivykl

místnímu životu, zatímco ve vlasti nemá ani kde bydlet. O pobytové oprávnění v ČR žalobce přišel, neboť byl odsouzen za zpracování marihuany.

2. Žalovaný mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalobce totiž neuvedl skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné posoudit jeho strach z pronásledování jako odůvodněný či by bylo možné dospět k závěru o přímém nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti. Žalobce pobývá na území ČR od roku 2009 a o azyl požádal až o deset let poté, v situaci hrozícího vycestování. Uvedené důvody azylové žádosti přitom musel znát dříve. O pobytové oprávnění v ČR přišel vlastní vinou, jelikož spáchal trestnou činnost. Zájem o legalizaci pobytu přitom sám o sobě nezakládá azylově relevantní důvod.
3. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, v níž namítl, že nebyl seznámen s informací o bezpečnostní a politické situaci ve X, z něhož napadené rozhodnutí vychází. Dále rozporoval závěr žalovaného o schopnosti státních orgánů X poskytnout žalobci účinnou ochranu. X představuje totalitní diktaturu s rozsáhlou korupcí a neomezeně vládnoucí komunistickou stranou. Právě pro své nečlenství v Komunistické straně X žalobci ve vlasti hrozí diskriminace a pronásledování. Žalobce také při návratu do X nedokáže uhradit dluh za obhajobu v trestním řízení, což znemožní jeho návrat do Evropy. Tato souvislost měla žalovaného vést k aplikaci ustanovení o humanitárním azylu.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že si žalobce podáním žádosti o mezinárodní ochranu hodlal zlegalizovat svůj další pobyt na území ČR, což nezakládá zákonný důvod pro udělení azylu. Veškeré informace, z nichž žalovaný vycházel, byly součástí spisového materiálu a žalobce měl možnost se k nim ve správním řízení vyjádřit. Žalobce neuvedl azylově relevantní skutečnosti. Povolení k vycestování z X získal žalobce ihned a při vyřizování dokladů a vycestování z vlasti neměl žádné potíže. Žalovaný neshledal žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu. Na humanitární azyl není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona, a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. To s ohledem žalobcovu osobní historii neplatí.
5. Žaloba není důvodná.
6. Nedůvodná je námitka, že žalobce nebyl seznámen podklady pro rozhodnutí a neměl možnost se k nim vyjádřit (zejména k informaci o bezpečnostní a politické situaci ve X). Z protokolu na č. 1. 79 správního spisu totiž plyne, že žalobce s tímto podkladem seznámen byl a vyjádřit se k němu nechtěl.
7. Z hlediska podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, přichází ve věci žalobce do úvahy toliko budoucí pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě původu. Dřívější pronásledování z některého z azylově relevantních důvodů totiž netvrdil ani v řízení před žalovaným a ani v řízení před soudem (korupční jednání policie při trestání za smyšlené dopravní přestupky *prima facie* nemá politický podtext a nedosahuje ani potřebné intenzity pronásledování). Žalovaný s otázkou existence odůvodněného strachu z již existujícího pronásledování vypořádal řádně: žalobce dosud neměl v zemi původu žádné problémy z důvodů předvídaných § 12 zákona o azylu, problémy s otcem mezi ně nespadají.
8. Dále žalovaný přiléhavě dospěl k závěru, že není odůvodněná obava žalobce z budoucího pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Správně přihlédl přitom k tomu, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal s výraznou prodlevou až po deseti

letech od příchodu do České republiky (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 119/2004-50 ze dne 13. 1. 2005). Učinil tak poté, co byl pravomocně odsouzen pro pokus zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a poté, co bylo zrušeno jeho pobytové oprávnění (Vrchní soud v Praze zrušil původně uložený trest vyhoštění). Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl žádnou obavu pronásledování pro zastávání určitých politických názorů (uvedl jen, že měl problémy s rodinou, nesouhlasí s X režimem, nepovažuje ho za spravedlivý a nechce ve X žít, srov. č. l. 11–12 správního spisu). Závěry napadeného rozhodnutí založené na těchto skutečnostech tak jsou plně akceptovatelné: obavy žalobce z pronásledování jsou neodůvodněné, uplatněné nejspíše účelově pouze s cílem zůstat v České republice (srov. požadavky na rozsah dokazovaných skutečností a požadovanou míru důkazu v rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS). Kladl-li žalobce důraz na to, že se žalovaný měl zabývat i případným pronásledováním pro absenci politického názoru, lze k tomu jen stručně uvést, že napadené rozhodnutí poskytuje v obecné rovině odpověď i na tuto obavu. Podrobnější rozvedení nebylo třeba, protože žalobce před žalovaným ve skutečnosti netvrdil žádné obavy z pronásledování z politických důvodů.

9. Dovolával-li se pak žalobce možnosti udělení humanitárního azylu, pomíjí kritéria soudního přezkumu takového rozhodnutí. Jde totiž o rozhodnutí založené na kombinaci neurčitěho právního pojmu a správního uvážení žalovaného, které soud podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního („dále jen s. ř. s.“) hodnotí jen omezeně (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 105/2004-72 ze dne 19. 7. 2004, č. 375/2004 Sb. NSS). Žalobce v tomto ohledu žádné konkrétní pochybení žalovaného netvrdil: vůči odůvodněným úvahám žalovaného představil jen svou alternativní představu důvodů, pro které by humanitární azyl měl být udělen. Lze proto jen stručně uvést, že žalobce o pobytové oprávnění v České republice přišel vlastní vinou, stejně tak si vlastní vinou způsobil povinnost hradit odměnu a hotové výdaje ustanoveného obhájce [*vlastní vinou* v doslovném smyslu, srov. § 152 odst. 1 písm. b) trestního řádu ve spoj. s § 13 odst. 2 trestního zákoníku). Nejde tedy o případ zvláštního zřetele (srov. usnesení NSS č. j. 1 Azs 178/2015-25 ze dne 2. 9. 2015).
10. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. dubna 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce